

בשנת 1953, חמש שנים אחרי שניצחנו ניצחון מזהיר במלחמת השחרור המדינה החדשה הייתה שוב בצרות. חצי המיליון יהודים שהיו כאן בסוף המלחמה קלטו בבת אחת שני מיליון, רובם בוגרי השואה. בתחילה מלאו בהם את הערים הערביות הנטושות, אבל זה נגמר. פיזרו אותם בארץ במעברות והקימו, כמעט בבת אחת, כ-400 מושבים. לא היה במיליון מספיק מילים בכדי לתת להם שמות. כשהגיעו לנגב פרקו את חצי הפסוק "ברוש תדהר ותאשור יחדיו" למיליו והקצו מלה אחת לכל מושב. שר האוצר קפלן לא ידע מהיכן יבוא הכסף לקנות את אונית הגרעינים הבאה בטרם גמרנו לאכול את האוניה הקודמת. בעיתונות העולם (אקונומיסט ודומיו) היו מהמרים על השאלה כמה חודשים המדינה המלאכותית הזו (כך אמרו הם) תחזיק מעמד. הממשלה ביקשה עצה ממומחים לכלכלה (רבים מהם כולל סמואלסון הגדול היו אז יהודים). התנדב אחד, אוסקר גאס מבריטניה. הוא הסתובב בארץ חודש או חודשיים חזר לממשלה ואמר: "המצב שלכם בכי רע. אתם תצאו מזה. אינני יודע איך".

בן גוריון פירק את הפלמ"ח וכל בחור וטוב הלך לעשות לביתו. ומן הרוח הגדולה שהייתה בצבא המנצח במלחמת השחרור, נותר קול דממה דקה. צבא ההגנה לישראל שהוקם תוך כדי מלחמה, ניגף בפני הסורים בתל מוטילה. בלילה אחד אמר מפקד: "כל הפלוגה לסגת". החיילים ברחו והמפקדים עמדו מנגד. מסתננים הסתובבו במושבים גנבו שדדו והרגו מבלי שמישהו יעצור בעדם ואף אחד לא קם. חיל הצנחנים כבר היה קיים. היו מדים, מצנחים והמפקד הררי גם, אבל הגדוד אף פעם לא נלחם. אריק שרון הקים את יחידה 101 ואיתם, כל יום נלחם.

משה דיין החליט לתקן את המצב. הוא ביטל את המשמעת המכנית, תרגול הסדר והברקת הסמלים שירשנו מן הצבא הבריטי. המליך על גדוד הצנחנים את אריק שרון ועשרות חייליו. מאיר הר ציון קיבל דרגת קצין בלי קורס קצינים ובקצב מטאורי היה למ"פ. שאר באי 101 נחלקו כמו כל דבר לשלושה. אלה שכבר היה קרוב זמן שחרורם, קיבלו חופשת שחרור והשתחררו, אלה שרצו הלכו לקורס קצינים ואלה שלא רצו התקבלו למחלקת הסיוע הגדודית שם חיכינו להם אנחנו המ"כים הטריים... וכל השאר היסטוריה.

באוויר הגדוד רחש סיפור, אולי פיזמון, אינני זוכר אם שמעתיו מפי מאיר או מפי אריק שרון פיזמון שאני נתתי לו את השם "עד שקמתי אריק" האמת, כשאני חושב על מחדליו ומעשיו עד עכשיו, נראה לי שהפיזמון הזה מספר את העובדות ללא רהב.